

Az elvekről

Sokat hallunk emlegetni manapság elveket. Mit is kezdjünk ezzel, mikor olyan pragmatikus, haszonelvű világban élünk, ahol a legfőbb elv a haszon. Vagy mégsem? Az ember sokféle izmust talált már fel a történelme során és válogatott szenvedésekkel szolgált ki az elveit kereső kortársakat. Hasonló, szenvedéseket felhánytorgató vádak alapján számúzték az elvek közül a vallást és vele együtt Istent, mondván, hogy csak a szenvedést okozta az embereknek, mintha ezeket nem az ember magának köszönhetné volna többnyire. Nem véletlen, hogy az izmusoknak egy közös nagy ellensége van, Isten. Ha ezt észrevesszük, akkor megsejthetjük, vajon honnan erednek ezek az izmusok.

Pedig, ez az ősi elv, amit minden híreszteléssel szemben nem ember talált fel, ellentétben az izmusokkal, mindmáig az az üzenetrendszer, amiben ellentmondást nem egyszerű találni. Ha mégis, akkor azt alaposan tanulmányozva igen sokat tudhatunk meg a világról és Isten országáról főként. Az emberi elvekkel, izmusokkal, ezzel ellentétben az az egyik fő probléma, hogy képtelenek teljeskörűen és ellentmondásmentesen megfogalmazni az egyén és társadalom életére vonatkozó üzeneteket. Aprócska, ártalmatlannak vagy éppen jónak tűnő üzeneteikre építkeznek, miközben az egész világot képesek romba dönteni fél vagy inkább töredék megoldásaikkal. Ezért a félmegoldások és különösen ellentmondások miatt részben hiteltelenek, másrészt működésképtelenek, hiszen, ha az autóban egyszerre nyomjuk a gázt és a féket, akkor csak a benzin és a gumi fogy átláthatatlan füstfelhőben, de haladás nem történik, legfeljebb elássa magát a jármű. Még részleges harmónia is ritkán fedezhető fel, márpedig annak hiánya okozza, hogy lépten nyomon, ahol senki nem látja, félre kell tolni az elveket és rövidre zárni az égető problémáknál a megoldásokat. Szinte minden izmus rendszerszinten magában hordozza ezekből fakadóan a kettős mércét és ezáltal a képmutatást. Eltökélt követőik magas szinten gyakorolják az önbecsapást és a képmutatást. Mentségükre legyen mondván, ebben olyan szintet érnek el, hogy már maguk sem veszik észre. Napjainkban nem egyetlen, de igen sok izmus támadása alatt állunk. Fő jellemzőjük még, hogy ellentmondást nem tűnnek, érveléseiket hangerővel és agresszióval helyettesítik és Istent, embert nem ismerve erőltetik akaratukat a világra, a politikai korrektséggel megágyazva kötelezővé téve az elfogadásukat és kizárva üldözésüket, ha valaki felismerné társadalomra, egyénre gyakorolt végtelen káros voltukat.

Visszatérve a számúzott, bár a világegyetem legigazabb és legértelmesebb, legalapvetőbb „elvéhez”, az egy, igaz Istenben való hithez és Jézus követéséhez, érdemes megemlíteni, hogy Isten és Jézus az ember valódi szabad akaratának a szimbólumai, garanciái. Bármilyen híresztelnek Isten haragjáról, Jézus ítéletéről, a világ legnagyobb bűneit megengedik egyéni és társadalmi szinten. Voltaképpen ez az egyik legfőbb érv ellenük, létezésük vagy szeretetük ellen. Ja, hogy voltak vallásháborúk, inkvizíció, erőszakos térítések? Nézzük meg az Írásokat és lássuk meg, miként alkalmazták azok, akiket terhelnek ezek a bűnök.

A legkorábbi izmusokat szemlélve, amelyek átmenetileg kifutották magukat, mit állapíthatunk meg utólag? Ezeréves társadalmi struktúrákat, kultúrákat, fenntarthatóan működő mechanizmusokat söpörtek el, amelyek helyére egy még igazságtalanabb és ostobább rendszert állítottak, amivel megteremtették az abszurdit, a káoszt, az anarchiát. Pedig azok az izmusok még rózsaszín leányálmokat építgettek, ahhoz képest, amelyek ma egymással versengve csaholnak és ragadják el a gyanútlanakat.

Akik kellő időt fordítanak régi, hagyományos népművészeti szöttesek tanulmányozására, azoknak bántják szemüket azok a rongyszőnyegek, amelyek anyagukban, színeikben, kimunkálásukban,

lyukakkal, pecsétekkel, bogokkal tarkítva hulladék újrahasznosítás címen próbálják magukat hasznosnak és értékesnek beállítani. Olyan történelmi söpredéket, bűngyűjteményt élesztenek fel, amelyek már az Őszövetségi előtti időkből igazolták átkos voltukat. Időnként azonban az ember kevélysége miatt felélénkül a kereslet rájuk, de mivel az ember önmagában rém primitív és szegényes fantáziájú, ezért új bűnöket sem nagyon képes feltalálni. Isten vajon miért nem unja nézni ezt a rém monoton szappanoperát (azon túl, hogy szeretete és irgalma végtelen)? Vannak üzenetek és vannak sejtések, mi szerint ez csak számunkra monoton (már aki egyáltalán az ismétlődést, a ciklusokat észreveszi), de Ő belelát, tervez olyan történetet, ami egyszer ennek véget fog vetni és megszabadít ettől a rém értelmetlen műsortól. Ezt a stratégiát nagy figyelemmel és türelemmel megláthatjuk az egyének életében, akik nem ritkán ugyanazokat a bűnöket és ostobaságokat csinálják egész életükben, látszólag javíthatatlanul, mint a társadalmak a maguk szintjén.

Ez a jó hír első fele! A második fele, hogy aki a világ fő elvét megtalálja, felismeri és magáévá teszi, azt különösebben még csak nem is botránkoztatja, ami zajlik a világban, immunis lesz az izmusokra és azok minden igyekezete dacára még egyéni békéjét, saját, külön bejáratú „örök életét” is megteheti és ezáltal kerül olyan védett helyzetbe, ahol a testének, életének lehet ártani, de a lelkének nem. Ez persze annak lehet jó hír, aki a lelket és testet meg tudja különböztetni.

Jó ideig töprengtem azon, hogy miként lehet az, hogy hívő embereket, sőt egyházi embereket is elragadja magával egy-egy ilyen izmus. Úgy véltem, hogy aki egy csodálatos szóttessel rendelkezik, az nem vegyíti egy rongyszőnyeggel és különösképpen nem akarja „díszíteni” azzal. Azt kell azonban látni, hogy a hívők sokasága nem egy homogén tömeg. Köztük talán legalább akkora változatosság van, mint a nem hívők között, jóllehet, elvileg, azonos tankönyvből tanulunk. Igen ám, de a tananyag a való világban kezd el dolgozni, ami azon múlik, hogy a tanuló ill. felhasználó mire használja azt. Arra, amire rendeltetett vagy amire saját kútforrásból akarjuk felhasználni (lásd ismét, politikai célok, vallásháborúk, inkvizíció, stb.). Ugyanakkor, mielőtt még valaki szememre vetné, hogy ezzel a megállapítással kevélyen ítélnék, elmondanám, hogy mindenki úton van, mindenki változóban van a tananyaghoz való viszonyában és használatában. Ez a dolgok normális menete. Senki nem lesz szakmájában rögtön kiváló, miután kijön az iskolából, előtte meg pláne. Nagyon széles pálya áll előttünk, rengeteg kanyarral, megtorpanással, pályaelhagyással. Amíg úton vagyunk, addig van esélyünk megtalálni a nekünk kijelölt posztot és egyben az igazi életünket.

Templomlépcső, 2022. október